

отъ човѣшка правда въ врѣмето на Петра, накарали хората да търсятъ спасение подъ черното калугерско расо и манастиритѣ се прѣпълнили съ монаси. Въ манастиритѣ отивали и много велможи, за да спасятъ душата си, като живѣятъ въ нищета; но мнозина не можели да издържатъ постояннитѣ молитви и тежкия трудъ, та избѣгвали и се завръщали въ домоветѣ си. Други велможи, наплодили дѣца, като не искали да се грижатъ за възпитанието имъ, напушали домоветѣ си и отивали сжщо въ манастиритѣ. Тамъ тѣ сѣдали на богати трапези, прѣкарвали въ крамоли помежду си, пиянствували и се прѣдавали на противоестествена любовъ, поради което хората намразили и истинскитѣ калугери. Други пъкъ, понеже не искали да работятъ и да се покоряватъ на игумена, отбѣгвали да изпълняватъ манастирскитѣ закони, влизали сами въ затворитѣ и, като гледали да се угоятъ отъ приноситѣ на милостивитѣ християни, сжщеврѣменно се занимавали съ разни прѣдприятия: ставали посрѣдници за купуване и продаване на имоти, правѣли си сгради по ниви и по села, и разпращали на всѣкъдѣ агенти и писма за да узнаятъ, не ще ли може и на друго мѣсто да се прѣкупи или прѣпродаде нѣщо, за да си издигнатъ и тамъ нѣкоя нова сграда. Най-послѣ, нѣкои велможи отивали въ Божи гробъ, въ Римъ и другадѣ, ужъ да се покалугерятъ, а, слѣдъ като се насищали съ разни удоволствия, възвръщали се и си вземали отново женитѣ, съ което ставали само за смѣхъ на хората.

И въ бѣлото духовенство вирѣли пороци, които характеризиратъ нравствената развала на тогавашното бѣлгарско общество. Поповетѣ се избирали обикновено съ подкупъ, поради което повечето отъ тѣхъ били груби и невѣжи. Тѣ не се грижели за душевното спасение на словесното си стадо, а само за вълната и млѣкото му. При това поповетѣ прѣкарвали единъ съсѣмъ разваленъ животъ: опивали се, грабѣли и живѣели напълно плѣтски, а нѣмало и кой да имъ забрани тия лоши дѣла, защото самитѣ епископи не можали да се въздържатъ отъ сжщитѣ грѣхове.